

ΧΛΙΑΡΟΙ ΣΤΟ ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ (H SAFE SEARCH IS ON)

Το facebook γιόρτασε προσφάτως τα πέντε του χρόνια, τα ιστολόγια διεκδικούν στα ίσα τον ρόλο των «παραδοσιακών» Μέσων Ενημέρωσης, εκείνα με τη σειρά τους αγωνίζονται να διαμορφώσουν το εκσυγχρονισμένο προφίλ του στον κυβερνοχώρο, στην Ιαπωνία σχεδιάζεται το καινούργιο ίντερνετ και την ίδια ώρα ψάχνουν τι θα κάνουν με τους άστεγους που κατοικοεδρεύουν σε διανυκτερεύοντα ίντερνετ καφέ, τα email μας κατακλύζονται από spam μηνύματα πολιτευτών που είδαν φως και μήχαν (αλληλάζοντας δραστηκά τα καθηκοντολόγια γραμματέων, ανίκανοι να διαχειριστούν οι περισσότεροι ηλεκτρονικά ταχυδρομεία, σελίδες σε social networks, αναρτήσεις δεκάριων λόγων σε βραχύβια blogs) και οι έξι καλύτεροι πρωτοεμφανιζόμενοι τριαντάρηδες συγγραφείς, μαζί με τέσσερις από τους κριτές που τους επέλεξαν, συγκροτούν έναν τόμο με θέμα το διαδίκτυο που μυρίζει ξεθυμασμένα περιοδικατζήδικα θέματα-ψυγείο της περασμένης δεκαετίας

Στην τρίτη του εφαρμογή, το πείραμα των εκδόσεων **Πατάκη «HOTEL – ένοικοι γραφής»** (πρωτοεμφανιζόμενοι υποβάλλουν σε επιτροπή διηγήματα με συγκεκριμένο θέμα· έξι από αυτά εκδίδονται μαζί με τέσσερα αντίστοιχα μελών της επιτροπής), που απέληξε στον τόμο «Χαμένοι στο Διαδίκτυο», έχει αυξημένο ενδιαφέρον γιατί επικαιροποιεί προκλητικά το πάγιο ερώτημα για τη σχέση του λογοτέχνη με το υλικό της εποχής του. Σχέση που (για να αποφεύγουμε παρεξηγήσεις) δεν είναι ικανή και αναγκαία συνθήκη για τη παραγωγή λογοτεχνικού έργου, μοιραία όμως γίνεται κεντρικό ζητούμενο, όταν ανταποκρίνεται ένας συγγραφέας σε μια πρόσκληση/ παραγγελία που την περιέχει ως τέτοιο.

Με αυτούς τους όρους, λοιπόν, αν έξι (επίδοξοι) συγγραφείς, που ηλικιακώς και με τεκμήριο τη συμμετοχή τους στο εν λόγω «HOTEL» εντάσσονται στη «γενιά του διαδικτύου», μαζί και τέσσερις «κεκρωμένοι» ομότεχνοί τους, συγκλίνουν σε μια λογοτεχνική

αποτύπωση του κυβερνοχώρου ως δυστοπικής παιχνιδιομηχανής, χρυσής ευκαιρίας για αδιέξοδη ή καταστροφική ετερωνυμία, μυστικού χώρου απόδρασης και placebo αγωγής για συναισθηματικά αδιέξοδα, οφείλουμε πράγματι να θορυβηθούμε. Γιατί όσο κι αν όλα αυτά περιέχουν αδιαπραγμάτευτα σπέρματα αλήθειας, άλλο τόσο υποκρύπτουν μια βαθιά φοβική, συντηρητική προσέγγιση. Όχι γιατί εξαιρούν τη φωτεινή πλευρά του ίντερνετ, αλλά επειδή διαχειρίζονται αποστειρωμένα τη σκοτεινή. Όχι επειδή παραβλέπουν την πολιτική πλευρά του θέματος, αλλά γιατί το κάνουν αμήχανα και ανατιολόγητα. Όχι για την αδυναμία τους να προσεγγίσουν την κορυφαία, δαιδαλώδη και εν εξελίξει πολιτισμική επανάσταση του καιρού μας, αλλά για την ατολμία τους να κάνουν αυτήν την αδυναμία λογοτεχνία, να διακινδυνεύσουν οι πρωτοεμφανιζόμενοι μια σύσταση απασφαλισμένη και όχι χλιαρή και οι δοκιμασμένοι μια συμμετοχή που θα αποκλίνει από την τροφοδοσία κειμένων που την προετοίμασε.

Διασώζονται, επειδή αγνόησαν τα ημίμετρα της ασφαλούς περιήγησης, από τους πρώτους η Μυρτώ Καλοφωλιά, από τους δεύτερους ο Χρήστος Χρυσόπουλος. Και η Τίτικα Δημητρούλια για το κοπιώδες έργο να δικαιολογήσει κομψά τα αδικαιολόγητα στην εισαγωγή του τόμου.

